

Christian Solidarity International

Křesťanská mezinárodní solidarita

Číslo 1 / 2008

ZDARMA

ZPRAVODAJ KLN / ROČNÍK 17

Bůh vám žehnej!

Trpí-li jedna část, trpí s ní části všechny!
(1 Kor 12:26)

www.csi-cr.cz

Především chci poděkovat. Za přání, dopisy a další kontakty s podporou v naší práci. Naplňuje nás radostí, kolik lidí je u nás ochotno vzdorovat konzumu. Podobně jako předchozí roky i letos byly Vaše dary nejštědřejší v listopadu a prosinci. Tak se opět zvýší i naše hmotná podpora pronásledovaných a trpících bratří a sester. O vašich modlitbách jistě není třeba pochybovat. Nechce se ani věřit, že v době takové vzájemné informovanosti se ani OSN a vládám velmocí nedaří zabránit humanitárním katastrofám ve světě.

Asi 200 milionů našich spolubratřích žije v trvalém ohrožení, snášejí denně ponižování a útrky, bojí se o své děti, zda budou ochotny nést kříž s rodiči a vydrží. A ohrožení je opravdu vysoké – oběti na životech už dosáhly v uplynulém roce 170000. Tolik křesťanů nezvládli jistě roztrhat lvi ani umučit kati pro pobavení Římanů. A na poli náboženské svobody a jejího porušování je dobrých zpráv jako šafránu. Pokud sledujete média, je vám známo, jak pokračuje bolestné odkřesťanštění Evropy, vždyť v Anglii už zrušili i oslavu Vánoc. Úkolem CSI je burcovat svědomí a nabádat k modlitbám a veřejnému zastávání víry, tlačit na vlády, aby nezůstávaly lhostejné k takovým hektombám mrtvých. Je třeba probouzet v lidech svědomí a odpovědnost. Jinak nás čeká opakování hrůz komunistických gulagů a nacistických plynových komor. A necitlivost k daru života, o které svědčí už stovky milionů vražd nenarozených jsou nejen obžalobou, ale i akutním nebezpečím pro tuto civilizaci. Je ironií bojovat na jedné straně proti trestu smrti a obratem dát každé ženě statut samosoudce s právem vynést trest smrti!

Takže: Budeme pokračovat v naší práci. Dá-li Bůh, vydáme šest čísel Zpravodaje KLN. Budeme i nadále počítat s vašimi modlitbami i materiální pomocí. Čekají na ni v Jižním Súdánu. Pomoc CSI je tam vysoce efektivní. Dvakrát tam platí: „Kdo rychle dává, dvakrát dává“. Trošku jinak je tomu v naší druhé aktivitě: podpoře salesiánské misie v indickém Manipuru. Je to velmi efektivní adopce na dálku. Neznáte sice „své“ konkrétní dítě, ale můžete si být jisti, že každý padesátník (= asi jedna rupie) z Vašich darů je efektivně využit. V Indii roste pronásledování křesťanů den ze dne. Hinduisté chápou křesťanství jako ideologickou diverzi (starší si ten termín z totality pamatují dobře) a tvrdě trestají jeho šíření. Může nám sice lichotit, že křesťanství je považováno za symbol Západu, ale nemůže nám vůbec být jedno, že to tam za pohanskou Evropu odnášejí naši bratři. Manipur má téměř polovinu obyvatel křesťanů. Podaří-li se misku přechýlit a využít toho i na poli politickém, může se z něj stát další indický spolkový stát s převážně křesťanskou vládou.

Většinou adventu nás provázelo čtení z proroka Izajáše a já Vám chci od něj dát do roku 2008 radu:

Tak praví Hospodin, tvůj vykupitel: „Já jsem Hospodin tvůj Bůh, učím tě, abys měl úspěch, vedu tě cestou, kterou máš jít. **Kdyby sis hleděl mých příkázání,** tvůj blahobyt by se rozléval jako řeka a tvé štěstí jako mořské vlny; bylo by jako písku tvých pokolení a potomků z tvého těla jako jeho zrněk. Iz 48, 17-19

Tak ať se nám daří, Bůh nám žehnej!

Váš František Kopečný

Dopis otce Jana Meda

Don Bosco Schol, Imphal, Manipur,
prosinec 2007

Drazí přátelé ve vlasti!

Neposlušný (jak jsem obvykle) i svých dobrých přátel, kteří mne varují, abych se nedotýkal psacího stroje ve svém věku, posílám vám tento dopis, abych vám přál vše dobré na přibližující se Vánoce and (ponechal jsem schválně, abyste si uvědomili, že otec Jan žije mimo svoji vlast už 72. rok a stále komunikuje jen anglicky. Tak ty dopisy nejsou jen to psaní, ale i ta čeština, která se vám někdy zdá kostrbatá, ale je 72 roků stará!) Nový rok. BŮH VÁM ŽEHNEJ!

Už jsme zase na konci tohoto roku 2007. Zde v Indii je také konec školního roku. Při-

rozeně Vánoce zde nejsou zachumelené, ale podnebí je chladné. Rádi slavíme Narození Páně v Betlehemě, pak Nový Rok a začínají prázdniny (*protože je tam chladno a školy nemají topení, jsou to obvykle lehké bambusové stavby*) plné kongresů v každé farnosti a ve větších střediskách. To drží mládež v pohybu a přípravách. Je chladno a všichni rádi chodí po schůzkách a také čas teče jako voda.

Snad budete zvědaví, jak žijeme zde. Není to lehké. Kmeny na horách se naučily číst a psát a také mnoho jich mají diplomy a doktoráty, ale vzdělání je něco jiného. Hluboká pravda je, že nás Bůh stvořil a chce nás obejmout jako své děti po celou věčnost. Ale musíme, jak ve školách, projít s vyznamenáním zkoušku tohoto života a Bůh nám slíbil dát nám potom svou dobrotu svého náručí po celou věčnost.

Otec Jan s dětmi – misionář ve svém životě

Všichni jsme ještě ve vývoji a ten starý ďábel nám vnucuje pokušení, že zlato je dobré, že sláva se třpytí a svoboda úplná je přitažlivá. Naše kmeny jsou ve vývoji a potřebují se upevnit ve víře a přilnout s celým srdcem ke Spasiteli, kterého nám náš dobrý otec poslal. Potřebujeme spolehlivé vůdce a zvláště Boží milost, abychom se všichni rozhodli následovat tu nejlepší cestu i když je trochu příkrá a těžká. Jen ta vede k Bohu a jen ta nám připraví spásu.

Moc se už udělalo a naše komunity se rozmnožují a jsou příkladem pro ostatní, ale ještě více se musí udělat. Doufáme. Naše

školy pozdvihují úroveň vzdělání, naše náboženská střediska, nemocnice a internáty povzbuzují k lepšímu životu. Máme už řadu kněží, řeholníků a laiků, kteří spolupracují. Minulý měsíc jsme viděli křest kolem stovky manipulských Hindů. A práce pokračuje. Slavíme tento rok zlaté jubileum naší činnosti v manipurském státu. A nezastavíme se, a s pomocí Boží a také s vaší spoluprací doufáme, že mnohem víc se udělá.

Děkujeme vám za vaši pomoc a za vaše modlitby. Potřebujeme Boží požehnání a pomoc od vás. Bůh vám žehnej všem.

Váš starý přítel v Kristu Pánu J. Med SDB

Výběrový kurs

Otec George nás zásobuje nejen zprávami o otci Medovi, ale také o řadě zajímavých aktivit, které také podporujeme. Tyto kurzy probíhají 25 kilometrů od Imphalu. Měli jsme je také navštívit, ale nedostali jsme povolení, protože tak daleko od hlavního města nemohli zaručit naši bezpečnost. Zde je jedna z nich.

Některé děti nikdy neměly možnost navštěvovat školu. Buď nebyla škola nablízku, nebo jejich negramotní rodiče nebyli motivováni posílat je do školy, nebo že byla rodina mimořádně chudá nebo pro stovky dalších důvodů. Jiní byli sice přijati do školy, ale tu z nejrůznějších důvodů po několika dnech nebo týdnech opustili.

Když mají tyto děti 11 až 13 let a pozorují rozdíl mezi nimi a jejich vrstevníky, kteří školu navštěvují, velmi si přejí, aby se mohli vzdělávat. Mají velkou motivaci, otevřené hlavy, ale nemají moc příležitostí.

Stávající školní systém s nimi nepočítá. Měly by chodit do první třídy. To ale není vzhledem k jejich věku možné. Jsou příliš velké a také se učí daleko rychleji, než jejich malí spolužáci. Také by byli příliš staří, kdyby končili základní školu.

Nemohou být ani zařazeni do vyšší třídy.

Ty jsou totiž plné. Děti je mnoho.

Výběrový kurs nebo také překlenovací kurs je řešením tohoto problému. Tento rok se nám takových dětí ve věku 11 až 13 let sešlo 41.

Měli jsme právě volného učitele a učitelku. Ti se ujali sami celého programu. Pomáhal jim jen kuchař a spojka s naším ústředím, které bylo vzdálené 25 kilometrů. Byli velmi motivováni a hluboce zaujatí a vysoce efektivní. Přes den učili děti, ale organizovali i jejich hry a ostatní aktivity, dohlíželi na kuchyň a vedli si účty, spali s dětmi ve dvou společných ložnicích, brali je k lékaři, když bylo třeba. Prostě starali se o vše.

Děti dostaly základ matematiky, angličtiny, hindi (oficiální „indičtina“) a manipuri (místní jazyk, společný pro 33 kmenů, které žijí ve státě Manipur). Další předměty nebyly vyučovány.

Vypuštění ostatních předmětů vychází z principu, že v základní škole se získávají nástroje potřebné pro další vzdělávání – jazyky a aritmetika. Ostatní předměty se probírají i proto, aby se zamezilo nudnému koloběhu hodin základních předmětů. Proto jsme také zařadili trochu zeměpisu, při tom se ale učila zároveň angličtina. Zvládnutí nástrojů pro další učení postačuje pro zařazení dětí do vyšších tříd škol.

Indické školy jsou ve srovnání s našimi přeplněny!

Děti si nemusely kupovat učebnice. Došly je s upozorněním, že je budeme na konci sbírat a chceme je použít pro další kurzy. Začali jsme s abecedou a čísly. To načas potřebují začínající školáci rok, zvládli za deset dnů.

Sebrali jsme jim slabikáře a dostali učebnice pro další ročník a ty zvládly za dva až tři týdny. Na další ročník potřebovali jeden až dva měsíce.

Přestože děti byly v „internátě“, neměly zpočátku žádné osobní studium. Neuměly se totiž samy učit, nikdy to nedělaly. Nedošávaly ani domácí úkoly. Hodiny a cvičení totiž probíhaly celý den od časného rána do noci, s přestávkami na modlení, jídlo a odpočinek (hry, zpěv).

Jak běžel čas, zjistili jsme rozdíly mezi dětmi. Některé se učily rychleji. Postupně jsme je rozdělili do dvou a pak tří skupin, aby učení pokračovalo co nejrychleji, ale bez ponižování a komplexu méněcennosti. Nabízeli jsme jim přestupy mezi skupinami podle výsledků učení.

Abychom zajistili objektivitu postupu do vyššího ročníku, byly postupové zkoušky prováděny námi z centra.

Učitelé a žáci mluvili vždy jen anglicky. Není pochyb o tom, že „hodit do vody“ je ta nejlepší metoda učení jazykům. Léčili jsme přece nedostatek začít chodit do školy v dětství.

Na konec roku měla většina dětí úroveň dovolující nastoupit po prázdninách do pátého ročníku nebo alespoň do čtvrtého. Tři děti mohly dokonce až do šesté třídy.

Děti dostávaly za každou úspěšnou „postupku“ malou cenu. Slavnost na zakončení roku a oslava „Dne rodičů“ velmi motivovaly děti k dosahování co nejlepších výsledků.

Je to poněkud nákladný kurs. Program je totiž účinný jen pro ubytované děti. Pro optimální skupinu čtyřiceti dětí potřebujeme dva schopné učitele, nejlépe manžele, kuchaře, potřebujeme ale i dozor pro ubytované v noci, člověka pro kontakt s centrem, lékaře atd. Náklady jsou však ospravedlněny výsledky. Tolika dětem se úplně změnila budoucnost.

Otroctví ve stínu občanské války

Petr Matyáš z CSI-ČR odpovídal na otázky Libuše Cuhrové z časopisu Dějiny a současnost.

Člověk osobně svobodný si asi moc neumí představit, co se pod pojmem otroctví a otrokářství skrývá. Mohl byste tyto pojmy přiblížit na příkladu Súdánu? Jak vypadá dnešní otrok, otrokyně?

Otrokářství v Súdánu není ekonomickou institucí jako otroctví v USA před občanskou válkou, podobnosti ale existují v oblasti zacházení s otroky. Hlavní důvod otroctví v dnešním Súdánu je však politický. Otrokářství v této zemi si nelze představit jako nějaký oficiální a pevně organizovaný systém. Spíše se jedná o řadu individuálních vztahů mezi konkrétními otrokáři a otroky.

Většina případů, které zaznamenala Křesťanská mezinárodní solidarita (CSI), doklá-

dá vznik novodobého otroctví jako důsledek systematického decimování civilního obyvatelstva ve sporném hraničním pásmu mezi severní a jižní částí země za občanské války v letech 1983 až 2005. Vesnice afrických kmenů byly arabskými milicemi vypalovány, úroda zabavena nebo zničena. Muži byli většinou pozabíjeni, ženy a děti odváděny na sever a prodávány do otroctví arabským pánům.

Dnešního otroka si můžeme představit jako člověka, který byl násilím vytržen ze svého přirozeného prostředí, prodělal trauma únosu a ztráty svých nejbližších. V zemi o rozloze pětikrát větší než Francie musel

John Eibner z CSI a Nyanut, zástupkyně Súdánské komise pro rozvoj a rehabilitaci, s osvobozenými otroky

často absolvovat vyčerpávající pochod jen proto, aby se ocitl v nelítostném a nepřátelském prostředí bez naděje na návrat. Velikost Súdánu zde není zdůrazněna zbytečně. Ubohá infrastruktura znemožňuje cestování a kontakt s okolím. Otrok se proto v nepřátelském prostředí nachází v naprosté izolaci a je zcela odkázán na milost a nemilost otrokáře.

Identita zotročených je pošlapána nebo úplně zničena. Majitelé jim vštěpují identitu novou, otroci dostávají arabská jména a jsou násilím nuceni konvertovat k islámu. Jejich každodenní život charakterizuje špatné a bezcitné zacházení, musejí vykonávat práce, jako je nošení dříví a vody, úklid domácnosti, starost o domácí zvířata apod. Jsou vystaveni rasovým a náboženským urážkám. Za neuposlechnutí rozkazu nebo nesplnění úkolu hrozí otrokům tvrdé bití, často s trvalými následky. Ženy jsou sexuálně zneužívány a mnohé z nich otěhotní. Některé jsou dokonce donuceny podstoupit rituál ženské obřízky. Sexuální násilí se ale nevyhýbá ani chlapcům. Chlapce také otrokáři posílali do koránských škol nebo do výcvikových vojenských táborů, aby později bojovali proti vlastním lidem. Ani těm, kteří se z otroctví dostanou, strasti nekončí. Musejí se vyrovnat s fyzickými a psychickými následky utrpení a ne všem se podaří nalézt své rodiny.

Bavíme se o konkrétní zemi, Súdánu. Jsou i jiné africké země, ve kterých je problém otroctví rozšířen či alespoň zaznamenán? Dalo by se nějak zobecnit, proč právě zde k této formě násilí dochází? Souvisí tento problém s etnickou a náboženskou růzností v oblasti Sahelu či celé subsaharské Afriky a také s její historií?

Kromě Súdánu se podobný typ otroctví vyskytuje například také v Mauritánii, Nigeru nebo Mali. Pokud bych se měl pokusit o určité zobecnění, předložil bych tři teze. První souvisí se střetáváním arabsko-muslimského elementu s černými Afričany, vyznávající-

mi tradiční animistická náboženství či křesťanství. Výše zmíněné země charakterizuje převaha muslimů. Setkáváme se s analýzami vysvětlujícími otroctví jakožto přípustnou praxí v islámu, popřípadě jako důsledek přesvědčení o náboženské nadřazenosti, rasismu a pokusů o islamizaci a arabizaci.

Druhá teze chápe otroctví jako součást tradičního soupeření kmenových společenství uvnitř těchto států, ať už o pastviny či vodní zdroje. Jednalo se i o určitou formu řešení místních konfliktů, např. reparacemi, únosy nebo braním rukojmích. V současnosti tato zkušenost zůstává zakotvena v některých kmenových společnostech a doposud ovlivňuje vzájemné vztahy.

Třetí teze se zaměřuje na faktor slabé státnosti v Africe. Slabý stát, navíc zmítaný vnitřními konflikty, nedokáže zajistit ochranu svého vlastního obyvatelstva a zákonnosti, takže navzdory dávno přijatým deklaracím nebylo otroctví všude vymýceno a přetrvává

Dvaatřicetiletá Arek Kiir byla zraněna při útoku milicí, když se pokoušela uchránit své dítě. Poté byla odvléčena do otroctví

dobnes. Přímá souvislost mezi slabou státností a otroctvím však neexistuje. Klima občanské války a nefungujícího státu nicméně výskytu různých forem násilí včetně otroctví napomáhá.

Etnická, kulturní a náboženská odlišnost hrála v Súdánu vždy velkou roli. Jižní část byla za času egyptské nadvlády v 19. století zásobárnou otroků a přírodních zdrojů. Napětí a nedůvěra mezi Araby a kmeny černých Afričanů nebyla překonána ani v období konzervativně-islámského mahdistického státu (1885–1898), kdy pokračovaly předchozí snahy o podrobení jižních částí současného Súdánu. Za britsko-egyptského kondominia v letech 1899–1955 se rozdíl mezi severní a jižní částí země ještě prohloubily. Dekolonizace v Súdánu pak vyústila v krvavou občanskou válku.

Její druhou část (1983–2005) zahájila vzpoura jihosúdánských vojenských jedno-

Pěťadvacetiletý Deng Woll byl v otroctví přejmenován na Muhammada a islamizován. (CSI)

tek po zrušení autonomie tzv. Jižního regionu a zavedení islámského práva šaría v celé zemi prezidentem Džafarem Nimajrím. Aby porazila jihosúdánské rebely, zbrojila centrální vláda příslušníky arabských kmenů Riziqat a Miseriya v Dárfúru a Kordofanu. Takto vytvořené milice potom plenily jihosúdánské vesnice a odváděly lidi do otroctví. Motivem centrální vlády bylo zajištění integrity a jednoty státu islamizací a arabizací jižní části země. Vláda využila model dřívějších mezikmenových únosů (braní rukojmích) a uplatnila ho jako válečný prostředek ve velkém měřítku.

I když nynější otroctví v Súdánu souvisí s válečným konfliktem, nelze opomíjet ani tradici rasismu, která ospravedlňuje podřizování černých Afričanů arabským pánům. Například arabský termín „abid“ se používá pro označení černocho i otroka. Dalším silným a často přehlíženým faktorem byla politická nadvláda ideologie džihádu. Braní káfirů čili bezvěrců za otroky je starobylou tradicí, která je obsažena v právu šaría. Podle některých interpretací je jak právně, tak morálně přijatelná. Prosazováním radikálního islamu a šariátských předpisů podnítili političtí vůdci Chartúmu znovuoobnovení otroctví.

Súdán je takřka ideálním příkladem slabé státnosti v Africe. Centrální vláda není schopna zajistit bezpečnost vlastního obyvatelstva, dokonce mnohdy sama představuje hlavní zdroj nebezpečí, když vyzbrojuje milice nebo provádí letecké útoky na vesnice. Kmenová společenství se pak musejí spoléhat na pomoc a ochranu více či méně organizovaných ozbrojených skupin, které rozehrávají vlastní politické hry a často páchají stejné zločiny jako vojska centrální vlády nebo milice.

Když už se někdo stane otrokem, jakou má naději, že se jeho situace změní – mohou se z tohoto stavu sami dostat, lze uprchnout? A jakou má šanci uprchlík v Súdánu?

V posledních několika letech se situace

Uprchlíci z Dárfúru přecházejí v Jižním Súdánu v nuzných podmínkách. Dárfúrácká žena v jihosúdánském Jaac. (CSI)

v Jižním Súdánu částečně zlepšila. Určité zklidnění a příznivější klima pro návrat uprchlíků přinesla mírová dohoda z roku 2005. Naděje jihosúdánských otroků držných na severu je tak o něco málo větší, než byla v průběhu občanské války. Organizacím pro lidská práva se podařilo poukázat na problém otroctví v Súdánu a na základě rozhovorů s osvobozenými získat důležitá svědectví a dokumentaci. V reakci na tyto zprávy došlo hlavně ve Spojených státech k vyvinutí politického tlaku na súdánský režim.

Pokud by se měla měřit šance na návrat domů, má ji uprchlík mnohem větší než otrok, protože řešení uprchlické krize a návrat vysídleného obyvatelstva je jedním z hlavních úkolů, který súdánské politice musejí řešit. Existence otroctví však zůstává předmětem sporu a oficiálně není nijak uznána. Centrální vláda v Chartúmu vždy upřednostňovala termín „únosy“ a výskyt otroctví popírala. Koncem devadesátých let sice ustanovila tzv. Výbor pro vymýcení únosů žen a dětí, který zajišťuje návrat malých skupin otroků, jeho činnost však k zásadnímu zlepšení nevedla.

Otroctví zůstává tedy skryto a naděje pro zbývající otroky (podle některých odhadů jich jsou desetitisíce) tak může pravděpodobně přijít jen ze strany organizací působících v Súdánu.

I když existují případy úspěšného útěku z otroctví, častěji se stávalo, že otroci byli za pokus o útěk krutě trestáni nebo dokonce zabíjeni. Šance dostat se z otroctví vlastními silami byla a je velmi malá. Nelze přehlédnout ani faktory nehostinnosti krajiny, extrémních klimatických podmínek, řádění ozbrojených band a velkých vzdáleností mezi venkovskými osadami, které činí případný útěk velmi nebezpečným. Nesnadné a problematické jsou ovšem i organizované přesuny uprchlíků či větších skupin obyvatelstva nákladními automobily nebo jinými způsoby.

Na světě existuje celá řada organizací, které se otroctvím zabývají, mezi nimi právě CSI. Mohl byste popsat mechanismus, jakým pracovníci CSI zachraňují lidi z otroctví?

Válečný památník v Malualkonu (CSI)

CSI využívá zkušenosti z působení přímo v Súdánu, konkrétně v Bahr al Ghazalu. Problémem otroctví se pracovníci CSI začali zabývat v polovině devadesátých let minulého století. Hlavním předpokladem činnos-

ti bylo navázání pevných kontaktů s vůdci a představiteli dinkských komunit, které se staly terčem nájezdů na otroky. Byla také vytvořena síť súdánských spolupracovníků. Vysvobozování otroků dříve probíhalo vý-

Navrátilci z Obejdu v Malualkonu. (CSI)

hradně přes arabské prostředníky, kteří za velkého osobního rizika vyhledávali zotročené Jihosúdánce, odkupovali je od otrokářů a přiváděli zpátky do jejich domovských oblastí. V roce 1995 CSI na žádost kmenových vůdců Dinků poprvé finančně podpořila vykoupení několika otroků. Při absenci alternativních řešení v době občanské války se jednalo o jediný možný způsob, jak zotročeným pomoci. Od tohoto způsobu vysvobozování otroků bylo upuštěno na přelomu let 2003–2004 v souvislosti s mírovým procesem a postupným zastavením nájezdů na otroky v regionech jižně od řeky Bahr al'Arab.

V současnosti je hlavním mechanismem podpora činnosti arabsko-dinkských mírových výborů a komisí, které zajišťují repatriaci zotročených. CSI vedle toho motivuje arabské i dinkské představitele ke vzájemné spolupráci poskytováním vakcinačních prostředků pro dobytek pastevců.

Zodpovědní kmenoví zástupci se po vysvobození otroků pokoušejí zajistit jejich kontakt s přeživšími příbuznými. CSI těmto lidem poskytuje tzv. balíčky pro přežití, které obsahují to nejnutnější pro časový úsek mezi vykoupením a návratem do domovského společenství. Navrátilci znovu překonávají

velké vzdálenosti a nástrahy přírody. Cesta k normálnímu životu je i po vysvobození z otroctví velmi náročná.

Existuje nějaká možnost, jak toto zastavit, změnit?

Člověk ve střední Evropě může podpořit organizace, které v Súdánu působí a nabízejí pomoc konkrétním jednotlivcům v nouzi. Systémovou změnu však mohou přivodit pouze dobrá politická rozhodnutí a vyvinutí politického tlaku. Hlavním úkolem súdánských představitelů je zajištění trvalého míru v Súdánu a poválečné rekonstrukce. Jedině perspektivní politické řešení může vést ke stabilizování situace a vyřešení uprchlické krize. A samozřejmě i k nastolení lepších podmínek pro vymýcení otroctví. Musí se však počítat s tím, že se jedná o běh na dlouhou trať a že i mírová smlouva je jen prvním z mnoha důležitých kroků, které má Súdán před sebou. Věříme, že ani celostátní volby v roce 2009, ani referendum o budoucnosti Jižního Súdánu v roce 2011 neposlouží jako záminka k další válce.

Rozhovor připravila
Libuše CUHROVÁ

SITUACE V SÚDÁNU

V Súdánu probíhala občanská válka téměř nepřetržitě od získání nezávislosti v roce 1955. Ve válkách mezi arabským a muslimským severem a animisticko-křesťanskou jižní částí země, obývanou převážně černými Afričany, se civilní obyvatelstvo stávalo obětí masivního porušování lidských práv. Ve druhé fázi války (1983–2005) došlo i k obnovení otroctví, jakožto jedné z válečných zbraní centrální vlády proti jihosúdánskému obyvatelstvu. Odhaduje se, že jen tato fáze občanské války si vyžádala jeden a půl až dva miliony lidských životů. Od roku 2003 zuřil válka v západosúdánském Dárfúru.

Druhá občanská válka byla ukončena podepsáním Komplexní mírové dohody 9. ledna 2005. Dohoda obsahuje ustanovení týkající se rozdělení moci a přírodního bohatství (především ropy). Zřejmě nejdůležitějším přínosem smlouvy je potvrzení autonomie Jižního Súdánu a přechodné šestileté období, po jehož uplynutí bude následovat v roce 2011 referendum o samostatnosti Jižního Súdánu nebo o zachování jednoty země. Podle některých odhadů se i dva a půl roku po podepsání mírové dohody nacházejí v otroctví desetitisíce lidí.

Kuba – uvězněn na čtvrt století

Jako přesvědčený křesťan pranyřoval lékař Dr. Oscar Elias Biscet veřejně porušování lidských práv kubánským marxistickým režimem. Zato si odpykává od roku 2003 25-leté vězení!

Již od roku 1980 se dr. Biscet upsal nenásilnému boji za lidská práva. Jako příklady mu sloužili známí křesťané, Martin Luther King a Mahatma Ghandi. V roce 1998 kritizoval potraty plodů, u kterých bylo podezření na tělesné nebo duševní postižení. Potraty byly prováděny ve státních nemocnicích lékaři věrnými režimu. Následovalo vyloučení z lékařské komory a propuštění jeho manželky Elsy Morejón, která pracovala jako zdravotní sestra.

Vyhnaní z vlastního bytu.

Stát zakázal manželům vstoupit do vlastního bytu. Dobří známí je k sobě vzali i s jejich dvěma dětmi. Během následujících 16 měsíců byl dr. Biscet 26krát na krátkou dobu zavřen. V listopadu 1999 byl poprvé uvězněn na delší dobu: byl zavřen tři roky. Koncem října 2002 byl lékař propuštěn. Ale už měsíc nato, na sv. Mikuláše, byl při setkání se zastáncem dodržování lidských práv znovu zatčen. 7. dubna uspořádal diktátor Fidel kolový hon na své kritiky, při kterém jich bylo asi sto zatčeno. Za to, že si dovolil

mít jiný názor než „spasitel“ Kubánců Fidel, dostal, už čtyři měsíce vězněný, dr. Biscet přidáno 25 roků. *(Proč ne, mohl být také pověšen, jako Horáková a stovky dalších. Asi si kubánští komunisté myslí, že jim to lehce projde, jako u nás. A kolik našich spoluobčanů je dál volí a věří, že jim zajistí ráj na zemi).*

Nalomené zdraví, nezlomená víra

Dr. Oscar Elias Biscet má dnes 43 roků. Je vězněn v „Cinco y Medio“ ve městě Pinar del Río. Většinu času stráví v zatuchlé cele bez denního světla. Nemá stůl ani matraci, zvenku je slyšet neustálý hluk. Již mnohokrát sdílel celu s těžkými zločinci nebo duševně postiženými vězni. K tomu trpí cukrovkou, nespavostí, vysokým krevním tlakem a postupně ztrácí zrak. Zatímco by sám potřeboval lékařskou péči, pokouší se spolu s dalšími pěti vězněnými lékaři pomáhat nemocným vězňům.

Jeho žena Elsa Morejón potvrdila CSI v telefonickém rozhovoru letos 23. října: „Oscar dostává léky jen ode mne, protože lékům od vězeňských úředníků nedůvěřuje. Svého muže však mohu navštívit na dvě hodiny co dva měsíce“. Přece však neztrácí naději, pokračuje Biscetova žena: „Oscar bohudík trochu přibral a jeho silná křesťanská víra je přes veškeré utrpení nezlomená“!

Vietnam

8 let pro Krista

Vietnamský komunistický režim utiskuje své kritiky: 8 let vězení pro katolického kněze Thaddeus Nguyen Van Ly! Jeho a stovky dalších uvězněných pro víru čekají smutné Vánoce.

Je 18. února 2007, osm hodin večer. Otec **Thaddeus Nguyen Van Ly** je v domově „Nhe Chung“ pro staré kněze ve měs-

tě Hue. Zvenku je slyšet výkřiky a kvapné kroky. Domovní dvěře se rozletěly. Plukovník a další ozbrojenci se derou do budovy. Zabavují písemnosti otce svědčící o četném porušování lidských práv režimem, k tomu i tiskárnu, počítač, laptop a mobil. Otec Ly nesmí opustit domov – jako by byl ve vězení. Pro šedesátníka je to však teprve začátek nočních můr.

POVZBUĎTE MUDr. BISCETA

Christian Solidarity
International
P.O. Box. 8
750 11 Přerov

12,- Kč

Doctor Oscar Elías Biscet

Prisión Cinco y medio
Kilometro 51/2 de Carretera Central

**Pinar del Río
CUBA**

Požadujte propuštění otce Van Ly a jeho přátel!

Křesťanská mezinárodní
Solidarita – CSI
Czech Republic

12,- Kč

His Excellency
Prime Minister Phan Van
Khai
Office of the PM
Hoang Hoa Tham
Hanoi
Socialist Republic of Vietnam

Estimado hermano en Cristo:

Nos entristece mucho el oír que Vd. se encuentra encarcelado sólo por causa de su lucha pacífica por los derechos humanos.

Le queremos expresar nuestra simpatía, siendo concientes que Vd. está pasando unos tiempos muy duros. Seguiremos rezando y participando en campanas en favor de su liberación.

Que el Señor le bendiga

Lugar, fecha (místo, datum)

Firma (podpis)

Milý bratře v Kristu!

Jsme smutní z tvého věznění pro tvou statečnou obhajobu lidských práv. Tímto lístkem ti chceme projevit naše sympatie, protože si jsme vědomi v jak těžkých poměrech žiješ. Bude se dále modlit za tvé propuštění a vhodným způsobem se o ně zasazovat.

Your Excellency,

We are greatly disturbed to hear about the latest imprisonment of the Catholic priest Thaddeus Nguyen Van Ly. Father Ly's commitment to democracy and human rights is well known abroad. We are convinced that he has done no wrong and that his eight-year sentence is a miscarriage of justice. We are likewise concerned about the conviction of two of his collaborators, the lawyers Nguyen Van Dai and Mrs. Le Thi Cong Nhan. Like father Ly, they protested against the human rights violations in your country by entirely peaceful means.

We respectfully ask you to lend your support for an immediate and unconditional release of this three prisoners.

Yours sincerely,

Lugar, fecha (místo, datum)

Firma (podpis)

Jsme rozhořčení novým zatčením otce Thaddeus Nguyen Van Ly. Otec Ly je znám ve světě jako obhájce lidských práv a demokracie. Jsme přesvědčeni o jeho nevině a jeho 8letý trest považujeme za justiční omyl. Podobně vnímáme i rozsudky nad jeho dvěma blízkými spolupracovníky, právníkem Dai a paní Nhan. Podobně jako otec Ly bránili nenásilnými prostředky porušování lidských práv.

S nadějí Vás prosíme, abyste se zasadil za jejich okamžité a bezpodmínečné propuštění.

Krátký proces

15. března dostává oficiální dopis s obžalobou: „Rozšiřuje režimu nepřátelskou propagandu“. Kromě jiného mu přitížilo založení hnutí „Sdružení 8406“ požadující demokratickou vládu pro komunistický Vietnam z 8. dubna 2006. Vždyť demokracie by přinesla i náboženskou svobodu.

Proces se konal 30. března a otec Ly neměl obhájce. Ani ne za pět hodin byl vynešen rozsudek: 8 let vězení a potom 5 let domácího vězení. Jeho angažovanost za náboženskou svobodu ve Vietnamu ho stála mnoho: V uplynulých 24 letech byl Thaddeus Nguyen Van Ly 14 let vězněn.

A po uvěznění Van Ly následovalo

V jiném procesu byli 11. května odsouzeni následovníci otce Nguyen: evangelický právník **Nguyen Van Dai** a paní **Le Thi Cong Nhan**. Van Dai dostal pět let vězení a 4 roky domácího vězení, paní Cong 4 a 3 roky. Byli obviněni „z používání internetu k rozšiřování falešných zpráv o Vietnamu“ a dále jim bylo přišito zvaní „režimu nepřá-

telských klerikálů a jejich sympatizantů“. Doposud se neví, kde jsou naši bratři a sestra věznění.

Zákaz biblí a návštěv

Za propuštění otce Ly se zasazují prominentní politici, hlavně poslanec kongresu za New Jersey Chris Smith. Zaměřuje se na otázky lidských práv v souvislosti s náboženskou svobodou a je ve spojení s CSI. Doposud se mu však nepodařilo dostat bible uvězněným ani je navštívit. Je třeba se obávat, že uvězněným budou tato práva odepřena i přes blížící se Vánoce. A otec Ly nedostane léky, které nutně potřebuje.

Za svobodu a demokracii

Hnutí založené otcem Ly 8. 4. 2006 „Sdružení 8406“ má své jméno od data, kdy 118 aktivistů podepsalo „Manifest za svobodu a demokracii ve Vietnamu“. Manifest požaduje ukončení vlády jedné strany a dodržování lidských práv. Prostředky boje za svobodu a demokracii musejí být nenásilné. „Sdružení 8406“ velmi připomíná naši „Chartu 77“.

K zamyšlení a modlitbě.

Nenechám vás tu jako sirotky. Zase k vám přijdu...vy mě zas uvidíte, protože já jsem živ a i vy budete živi. Jan 14, 18-19

Barma

Vojenská diktatura, v převážně buddhistickém Myanmaru = zem volných, pronásleduje také příslušníky kmene Karen. 260 křesťanů z nich žije dnes jako uprchlíci v americké Nebrasce. Jeden z uprchlíků, Moomoo San prohlásil letos v září: „V naší zemi je zakázáno modlit se k Bohu.“ CSI

Čína

Asijští experti „Mezinárodní společnosti pro lidská práva“: „V uplynulých sedmi letech bylo v Číně zabito 3000 křesťanů“. Tito křesťané nejsou ve státních výkazech zahrnuti,

protože ty jsou ve shodě s oficiálně uznanými vyznáními. Jedná se o příslušníky podzemní církve vystavené pronásledování. Přes útlak a pronásledování se křesťanství masivně v Číně šíří. CSI

(Z čínských vězení proudí na Západ lidské orgány. Oběti a tedy i naši bratři a sestry, jsou popravováni na objednávku. Pokud mluví oficiální místa o náboženské svobodě v zemi, říkají jen malou část pravdy. Relativní svobodu mají jen státem uznané církve, které však mají menší část věřících.)

Nová vlna zatýkání

Čínská vláda pokračuje ve svém útoku na křesťany státem neuznaných církví. V polovině letošního července vláda odstartovala

národní kampaň, jejímž cílem je okleštění „ilegálních náboženských aktivit“. Na základě zprávy uveřejněné 6. července čínským ministerstvem vnitra na jeho oficiálních internetových stránkách, naléhá čínská vláda na místní orgány, aby započaly s jednoměsíční kampaní na „rázné potlačení ilegálního náboženství a nepřátelských aktivit“. K masivnímu zatýkání došlo nejméně v osmi provinciích.

3. srpna byl uvězněn Zhou Heng, křesťanský obchodník dobře známý mezi čínskými křesťany. K jeho zatčení došlo právě ve chvíli, kdy nakládal tři tuny Biblí na autobusovém nádraží. Tyto bible byly darem jihokorejských křesťanů a byly určeny místním věřícím. Avšak čínská vláda dovoluje distribuci biblí jen oficiálním, státem kontrolovaným církvím, a to ještě v určitém, na každý rok vymezeném množství. Podle úřední obžaloby, byl Zhou Heng zatčen pro obchodní aktivitu a může být odsouzen až k 15 roků vězení. Jeden z kontaktů Hlasu mučedníků v Číně hovořil nedávno s propuštěným spo-

lůvězněm bratra Zhou. Podle tohoto člověka je bratr Zhou ve vězení bit.

V jiném čínském městě vtrhla policie do domu sestry Kong Lingrong v době, kdy tam předčítala z bible skupině deseti až patnácti dětí. Úřady ji obvinily z pořádání ilegálních shromáždění, protože v Číně je zakázáno hlásat náboženství dětem a mládeži do věku 18 let. Policie vyslechla všechny děti a sestra Kong byla přinucena podepsat sebekritické a sebe odsuzující prohlášení. Později jí také v domě úřady nechaly odpojit elektřinu a vodu. O jejím případě referovala ve večerních zprávách dokonce televize, kde byl případ vylíčen jako exemplární. Úřady od ní rovněž požadovaly, aby podepsala prohlášení, že již v budoucnu nebude provozovat podobné vzdělávání mládeže. Když to odmítla, bylo řečeno, že pokud se nepodvolí, každému, kdo s ní bude udržovat kontakt, bude rovněž odpojena elektřina a voda.

Pamatujte na čínské křesťany ve svých modlitbách, aby přestáli i v těchto nových vlnách pronásledování.

Hlas mučedníků

Dokončení přednášky Bat Ye'or: Evropa a dvojznačnost multikulturalismu

Nyní se podívejme na politický kontext. Protože Mohamed byl prorok, zákonodárce a vojevůdce, legislativa a politika jsou spojeny ve službě náboženské expanzi a nadvlády islámu. Konečným cílem je zavést islámskou nadvládu nad celým světem. A to je to, co islámští vůdcové říkají celou dobu, oni to neskrývají. V této perspektivě muslimská politická doktrína rozděluje svět ve dva věčné nepřátele: zemi islámu (*dar al-Islam*) a zemi války (*dar al-harb*) obydlenou nevěřícími, kteří musejí – nakonec – být podrobeni islámem. Proto je nazývána *dar el-harb* – země války. Mezi těmito zeměmi není možný žádný mír, jen dočasná příměří v případě, že muslimové jsou příliš slabí, aby zemi nevěřících dobyli. Ale příměří musí být muslimy využito k tomu, aby se posílili a na-

konec všechny *dar al-harb* dobyli – a příměří nemohou trvat déle než deset let. Toto je doktrína džihádu, která je uceleným zákonitým systémem války založeným na teologii, která řídí všechny aspekty muslimského chování vůči ne-muslimům. Džihád je náboženská povinnost uložená muslimům individuálně i kolektivně a je regulérně hlášána v kázáních imámů na celém světě.

Džihád zahrnuje více polí: válečné akce, terorismus, únosy, vymáhání výpalného, zájímání do otroctví a podmiňky příměří. Ale existuje také jiný džihád proti nevěřícím, duchovní džihád, který je veden mírumilovně: džihád vedený perem, propagandou a získáváním stoupenců (*da'wa* = proselytismem), zaměřený, aby působil na mysli

lidí. Existuje také další džihád, kterým je džihád vedený v srdcích, a tím je korupce – korupce nevěřících ve vysokém postavení – ovlivnit je k tomu, aby považovali islám za dobrý a napomáhali k jeho rozvoji v jejich vlastních zemích a v konečném důsledku k jeho vítězství. Džihád proti ne-muslimům byl veden po třináct století a byly dobyty obrovské zeměpisné oblasti a jejich obyvatelstvo podmaněno (chráněno = protektorát), nebo zotročeno, deportováno nebo zmasakrováno. To byly v té době hlavně křesťanské národy s výjimkou v Asii. Nemuslimskému obyvatelstvu, na které je džihád zaměřen, je dáno na výběr: konverze k islámu, nebo placení výpalného muslimské zákonné moci a uznání její vlády nad svojí zemí. Tak to je mír a bezpečnost pro křesťany, pokud muslimské moci postoupí svoji vlastní zemi a přijmou její islamizaci. Jestliže obojí odmítnou, čelili by válce.

Poté co země byla dobyta a její obyvatelstvo akceptuje, že se podrobí a bude platit tribut (vysokou daň) za svoji bezpečnost, toto obyvatelstvo se stává *lidmi dhimmi*. Je „chráněno“ smlouvou poddanství, nazývanou *dhimma*. Můžete se ptát: Chráněno před čím? Oni jsou chráněni před útokem džihádu. Protože muslimové uznávají pouze dva druhy vztahu s nemuslimy: buď válka, nebo to co nazývám dhimmitud – podrobení nemuslimů islámské vládě. Nemuslimští dhimmové jsou chráněni pouze, dokud platí tribut, což je daň z hlavy a dokud se podrobují skutečně despotickým a diskriminačním nařízením Šarija.

Islámské právo zahrnuje práva a závazky dhimmů velmi podrobně. To bylo předmětem mého zkoumání po dlouhá léta. Slovem dhimmitud nazývám islámský systém ovládnutí nemuslimského obyvatelstva podrobeného džihádem. Tento systém je provázaný s džihádem a stejně jako džihád je teologickou, politickou a právní institucí. Dhimmitud je ve skutečnosti mírové pokračování džihádu, protože je to dhimmitud, která zničila

masivní nemuslimské většiny, které byly dobyty a podrobeny.

Domnívám se, že nyní žijeme v období znovu aktivovaného džihádu a dhimmitudy. Ti z vás, kteří pracovali v Jižním Sudánu a v Darfuru a kteří tam viděli ty krutosti, rozpoznají tyto zákonné taktiky džihádu popsané v mých knihách, nebo v jakýchkoliv muslimských textech džihádu. To, co se děje v Sudánu, Darfuru, Iráku a dalších místech – např. v Indonésii – připomíná události z 8. století v Mezopotámii, popsané syrsko-křesťanským klerikem Pseudo-Dyonisem z Tell Mahre, kterého velmi často cituji ve své studii *The Decline of Eastern Christianity (Rozpad východního křesťanství)*, která byla vydána také v německé verzi. Tyto události jsou potvrzeny ve stejném období arménskými kronikami, Židy ve Svaté Zemi a egyptskými kněžskými popisujícími muslimské vnitřní sváry a krutosti v Egyptě a jinde vůči dhimmům – dhimmové byli křesťané a Židé – a s postupujícími stoletími vidíme tento proces v rámci stejného vzoru v kronice jakobitského patriarchy Antiochie (Sýrie), Michaela Syrského, která zahrnuje období do konce 12. století. Máme početné výkazy o devastaci způsobené Araby a Turky v Anadolii, v Balkánských oblastech a podél celého evropského středozezemního pobřeží a na ostrovech. A tutéž válku, tytéž taktiky džihádu vidíme opakovaně nyní proti Židům a křesťanům na různých místech světa.

Dnes, stejně jako v minulosti, džihadistický teror je veden nejen proti Izraeli, což znamená proti židovství, ale také proti Západu, tj. proti křesťanství. Uřezávání hlav nepřátel islámu, jak to dělal prorok, když vytyčil posvátný vzor tím, že stínal hlavy Židům, kteří v Medině odmítali konvertovat – byl opakovaně džihadisty prováděn při každém džihádovém dobytí křesťanských zemí. V jedné ze svých knih popisují, jak na začátku 20. století během masakrů a genocidy v Arménii bylo o hlavu připraveno několik Arménů, a muezzin při tom recitoval koránské verše.

Nyní v Iráku byl muslimy připraven o hlavu 14letý křesťanský chlapec; právě pracoval a muslimové přišli a uřízli mu hlavu, přitom křičeli *Alahu-Akbar*. Únosy nevěřících pro výkupné naplňují nespočetné historické zprávy. V zemích dhimmitudy, v těch, které dříve byly křesťanskými zeměmi, je nařízeno jakoukoliv kritiku muslimského náboženství nebo muslimské politiky nevěřícími potlačovat terorem. Džihád a dhimmitud jsou dvě síly, které odstranily původní nemuslimské obyvatelstvo – křesťany a Židy – z jejich islamizované mateřské země. Džihád se dnes představuje ve všech svých tradičních projevech: vojenské a ekonomické vedení války, teror, únosy, korupce západních politiků a medií za účelem ovládat media, univerzity a veřejné mínění – a toto je kulturní džihád.

Dhimmitud je nyní uplatňována vůči nemuslimům – hlavně křesťanům – ve většině muslimských zemí. A naši přátelé tam, z Egypta, tento problém dobře znají. Zákony šaríja nebo zákony inspirované tímto šaríja diskriminují nemuslimy, hlavně křesťany, protože Židé utekli, nebo byli vypuzeni. Takže nyní jsou to křesťané – v Iráku, Sýrii, Egyptě a jinde – kteří odcházejí, protože v islámu je protižidovská nenávist vždy spojována s nenávistí protikřesťanskou a naopak, protože vyrůstá ze stejného zdroje. V Egyptě jsme říkali: po sobotě následuje neděle. Říkávali jsme to často – jak Židé, tak křesťané i muslimové. Věděli jsme to. Proto byla a je antisionistická politika, kterou si Evropa zvolila, aby Evropu a tamní křesťany chránila proti islamistům, neúčinná.

Proč jsme se vrátili zpět do situace, která byla úplně běžná po celé trvání historie až do 19. století a v některých zemích, jako v Jemenu a v Maroku až do 20. století? Domnívám se, že r. 1973 byl osudovým datem, kdy byla učiněna politická rozhodnutí, která povedou Evropu po cestě k dhimmitudě. To bylo období – po Kippurské válce (válka v roce 1973) – kdy evropské nezávislé státy ohrožené terorizmem OOP a arabským

ropným bojkotem, akceptovaly, že se podrobí a uzpůsobí svoji zahraniční politiku politickým požadavkům Arabů a Palestinců. Tehdy evropská politika ústupků Palestincům začala. Evropa pomohla rozšířit novou kult smrti: palestinianismus, což je posvěcení a legitimizace džihádu ke zničení Izraele.

Po desetiletí jsou Evropané zpracováváni Euro-arabskou palestinskou propagandou a demonizací Izraele. Aby se dosáhlo tohoto cíle, byla koncipována a po celé Evropě propagována ucelená kultura popírání historického džihádu a dhimmitudy. Odpovědnost za teror a válku byla záměrně přesunuta z ideologie džihádu na právo Izraele na existenci. Palestinianismus je jen moderním pokračováním náporu džihádu vedeného po více než tisíc let proti křesťanství, – nyní proti Židům.

Ospravedlněním palestinského džihádu proti Izraeli Evropa vstoupila do sebevražedné dynamiky. Popření historické legitimacy Izraele a její nahrazení džihadistickým světovým pořádkem s jeho vlastním islamistickým pojetím spravedlnosti popírá vlastní suverenitu a legitimitu Evropy a ospravedlňuje džihád proti Evropě – proti křesťanství. V islámském kontextu Palestinci zosobňují džihadistickou ideologii proti nepřítelům a muslimskou teologii vytlačení (nahrazení) (replacement), zatímco ve skutečnosti Izrael reprezentuje osvobození židovského obyvatelstva od jha dhimmitudy. Po desetiletí Evropská Unie zásobovala Palestince intelektuální, kulturní a mediální municí proti Izraeli. Byl to Arafat, podporovaný „miláček“ Evropy, kdo vynalezl moderní mezinárodní terorismus – zahrnující vzdušné pirátství proti Izraeli v r. 1968 – a vytvořil kulturu nenávisti, která je nyní globální proti Západu, a také politiku chaosu, která, jak nyní vidíme, se děje na Západě a ještě dále. Aliance Evropy s Palestinci a arabským světem proti Izraeli a Americe byla založena na jejím vlastním popírání ideologie džihádu. A kvůli tomuto popření historie a džihádu Evropa podnítila rozsáhlou imigraci muslimů po

ekonomické a strategické zájmy. Proto je dnes Evropa hluboce zaplavena protiamerickou a protisionistickou kulturou.

Pro křesťany v tomto kontextu je **Izrael nejdůležitější**, protože džihád je veden ve jménu islámské teologie vytlačení (nahrazení), jejímž uplatněním Isa nahrazuje Jehošuu a Korán nahrazuje evangelium. Křesťané jsou provázáni se Židy Biblí. Jestliže se křesťané z tohoto svazku chtějí promit, budou se muset vzdát Starého Zákona včetně Deseti přikázání, Proroků a Žalmů a nějakým způsobem najít způsob, jak připojit Evangelium k palestinskému muslimu Isovi z Koránu. Toto je výzva, před kterou jsou nyní křesťané postaveni. Nejen vojenský džihád, ale také duchovní / kulturní džihád, což je islamizace kořenů křesťanské teologie. A toto je duchovní význam Izraele pro křesťany nyní: buď se křesťané postaví na odpor, nebo budou konvertovat a Evropa se stane jedním dalším islamizovaným křesťanským územím. Džihád proti Izraeli je také válkou proti křesťanskému světu.

Podle mého mínění se Evropa nyní stala novou zemí dhimmitudy a později vysvětlím proč. Popsala jsem ve své poslední knize Eurabia, – která bude v příštím roce publikována v Německu – příčiny, které vedly do pohybu dhimmitudy v Evropě. Nebudu nyní toto téma rozvíjet, ale vysvětlím, proč jsme byli politicky a intelektuálně zpracovávaní, abychom se stali dhimmy, aniž bychom to dokonce věděli a rozpoznali.

Akceptujeme, že náš život je souvisle narušován a ohrožován globálním džihádem. Evropské Společenství od okamžiku, kdy namísto, aby s terorem bojovalo, se teroristickým hrozbám Palestinců podrobilo, ztratilo kontrolu nad svou vlastní bezpečností a svou budoucností. Evropská politika vůči Palestincům je totálním selháním, protože byla záměrně založena na nepravdivých předpokladech a na popírání, že válka OOP proti Izraeli je džihád. Evropa poskytla

bezvýhradnou podporu Arafatovi, a aby byla chráněna před terorismem, platí palestinské vládě biliony Euro bez jakékoliv kontroly. Důsledek evropské jednostranné starostlivosti o Palestince vyústil ve zvolení Hamasu, teroristického džihadistického hnutí. Evropané se chovají jako dhimové, kteří za svoji bezpečnost a na rozvoj muslimských ekonomik musejí platit tribut (poddanskou daň), dokonce aniž je jim za to děkováno. Masivní muslimská imigrace propojená s muslimskými zeměmi nyní silně zatěžuje evropskou politiku. Viděli jsme to během aféry s dánskými karikaturami. Podle islámského práva dhimové nemohou kritizovat proroka nebo říkat, že islámské právo má vady, bez toho, že by riskovali smrt. A islámský zákon o rouhání je nyní zaváděn v Evropě – dokonce ve Spojených Národech - a je uplatňován především na hlavní media Západu, která se stala nástrojem kulturního džihádu. Islamisté ve skutečnosti kontrolují zahraniční, domácí a bezpečnostní politiku Evropy prostřednictvím teroru, pokračujícími intifádami ve Francii a taktikou chaosu na předměstích, bombovými útoky džihadistických mučedníků ve Španělsku nebo v Anglii a trvalými hrozbami všude. Terorem proti křesťanům v muslimských zemích, kteří jsou velmi zranitelným obyvatelstvem a proti nám zde. To jsou podobné hrozby, které v Evropě udržují hladinu antiamerikanismu a nenávisti proti Izraeli tak vysoko, protože to jsou karty, kterými Evropa hraje, aby samu sebe chránila proti islamistické hrozbě.

Evropská taktika symbiózy s arabským muslimským světem, kterou jsem popsala v knize Eurabia, uvedla do chodu rozsáhlou euroarabskou imigraci a multikulturalismus zahrnující demografickou, politickou, ekonomickou a kulturní oblast. Tato taktika je neoficiální politikou, pro Evropany celkově vzato, neznámou. Byla zavedena hlavně na úrovni Evropského Společenství a Evropské komise. Multikulturalismus je klíčový rozměr euroarabské strategické aliance. Texty euroarabských dohod a EU po r. 1975

vyžadují ustavení muslimských kulturních a politických center v evropských městech. Problém je, že muslimové a Evropané mají na svoji společnou historii protichůdný náhled. Jaký tedy je pohled, který my v Evropě hodláme učit ve školách a na univerzitách? Muslimové usuzují, že neexistuje žádná židovsko – křesťanská civilizace, takže naši evropští vůdci, aby integrovali muslimské obyvatelstvo, rozhodli souhlasit, že Evropa nemá žádné židovsko-křesťanské kořeny. Zatímco Evropané považují džihád za barbarskou válku, způsobující obrovské masakry, zotročení a genocidu – pro muslimy džihád představuje mírumilovné rozšiřování islámu. A nyní dokonce delegát z Pákistánu – velvyslanec Masood Khan – nedávno na Radě Spojených Národů o lidských právech prohlásil, že Evropa musí bojovat proti islamofobii. Postavil se proti papežově citaci z byzantského císaře z 15. století konstatujícího, že islám se rozšířil mečem; řekl totiž, že muslimové vědí, že islám se rozšířil mírovou cestou. Oni neakceptují, že džihád byl ve skutečnosti násilnou válkou proti nemuslimům. Můžeme uvažovat, že dhimmitud je nelidský systém, ale pro muslimy je to šlechtná tolerance nabídnutá nemuslimům. Takže nyní, abychom se přizpůsobili muslimům a jejich integraci do Evropy, naši vůdcové prosadili v Evropě islamistický pohled na dějiny. Proto tedy ospravedlňovali a chválili shovívavost k dhimmitudě, jako např. Andaluský mýtus. Z toho důvodu Evropané naprosto ignorují, co je džihád a co je dhimmitud. V současné době žijeme v období džihádu, který se zítra může rozvinout v džihád atomový, a nevíme, jak se bránit. Žijeme v období dhimmitudy, jsme zpracováváni dhimmitudou, abychom přijali muslimskou verzi našich dějin a my si to neuvědomujeme, protože historický rámec minulosti, džihádu a dhimmitudy je zatemňován. Dhimmitudou byl také hrdinský křesťanský boj proti islamizaci, jak vědí moji koptičtí přátelé, jak dokazují celé dějiny Východního křesťanství. Ale celé tyto dějiny jsou našimi vůdci EU zcela zatemňovány.

Kulturní džihád se svými antisemitickými, protiamerickými a protizápadními charakteristikami se rozvíjí v kontextu multikulturalismu. Multikulturalismus se tak stává nástrojem pro rozvrácení západního myšlení, zaměřeným na impozantní islamistické historické a teologické myšlení, jakožto ospravedlnění islamistického terorismu – založené na muslimském vnímání sama sebe jako oběti. Nebo například prohlašování, že my všichni patříme k náboženství Abrahamovu, – ale my nevíme, o jakém Abrahamovi mluvíme, protože on je v islámu muslimským prorokem, který hlásal islám. Klamné tvrzení, že to byla islámská kultura, která ve středověku uvedla do chodu evropskou civilizaci, je pokusem prokázat islámskou historickou, kulturní a demografickou legitimitu v Evropě, a následně zavést do Evropy dneška principy šarija. A víme, že některé principy již zavedeny byly. Uvedené tvrzení také dokládá samozřejmou nadřazenost islámské kultury nad kulturou Západní, protože konstatuje, že západní kultura se vyvinula z islámu.

Nyní na závěr: Již po několik desetiletí se uskutečňovaly dialogy mezi vyznáními, avšak s hubenými výsledky. Evropa muslimským zemím na celém světě zaplatila biliony, ale navzdory evropské politice ústků, v Evropě a v arabských zemích kvete kultura džihádu. Palestinianismus, což je teologie nahrazení (vytlačení), byl nástrojem, který vedl k islamizaci Evropy a k dhimmitud. Křesťanský Západ tím, že se připojil k muslimskému džihádu proti Izraeli, zatemnil svoje vlastní dějiny a nyní, konfrontován s globálním džihádem, je neschopen správně hodnotit situaci a bránit se. Izrael reprezentuje osvobození člověka od otroctví dhimmitudy a toto (osvobození) je pro Židy i pro křesťany, zatímco palestinianismus reprezentuje ideologii džihádu a dhimmitudy založenou na teologii vytlačení (nahrazení). Evropa, zotročená palestinianismem, zvolila poddanství namísto svobody.

Jestliže chceme, aby zvítězil mír, musí muslimský svět opustit džihadistickou ideologii a musí uznat, že Židé a křesťané jsou odlišní, a nesmí je vidět jako odpadlé muslimy, kteří se musí vrátit k islámu. A toto musí začít uznáním legitimacy Izraele ze strany muslimů, protože džihád začal proti Židům a může být ukončen pouze rehabilitací Židů a Izraele. To přinese rehabilitaci křesťanů a všech nemuslimů. Toho můžeme dosáhnout, jestliže budeme mluvit pravdu, jestliže budeme učit o džihádu a dhimmitudě. Potom masy mírumilovných muslimů, osvobozených od džihadistické ideologie a nenávisti – proti které se mnozí staví, nebo ji ignorují, – se k nám s radostí připojí, abychom spolu vytvářeli mír. Ale mírumilovným muslimům nemůžeme pomoci, jestliže nemůžeme pomoci dokonce ani sami sobě - jestliže jsme odsouzeni do dhimmitudy.

Nyní, máte-li ještě na minutu trpělivost, chci říct, že budoucnost Evropy nyní závisí na Vás, na Tobě. Je to **Tvoje** odpovědnost – je na Tobě, abys jednal a zachránil, co křesťanství zbudovalo, zachránil hodnoty, které jsou Tvoje, ale jestliže budeš pasivní, nezdaří se vám to, protože čas už je skutečně nejvyšší. Není Tvoje vina, jestliže nevíš, ale jestliže víš, je Tvou povinností informovat ostatní a také se dovědět víc – je Tvojí povinností dovědět se a informovat ostatní, kteří se nemohou dovědět – je to Tvoje odpovědnost.

30 studní pro Afriku

SPOLEČENSTVÍ POMOCNÍKŮ ŘÁDU sv. LAZARA mimo jiné akce spolupracuje s augustiniány. Jedná se o péči o sirotky a financování jejich výstavby 30ti studní ve Východním Kongu. Špatnou vodu tam nosí v těžkých kanystrech řadu kilometrů převážně děti. Trpí pak kýlou a obyvatelé parazity. K podílu místních se jedná o příspěvek 30.100USD, tj. prakticky 1.000USD na jednu studnu. Akci jsme zahájili v květnu. Zatím

jsme předali peníze na stavbu 10ti studní. V lednu dáme 5.000USD na dalších pět. Koncem roku 2007 již vybíráme na šestnáctou. Máme domluveno, že se studny mohou jmenovat dle přání dárců. Vzhledem k příslibu účasti i našeho Ministerstva zahraničí předpokládáme, že situaci výstavby bude kontrolovat naše velvyslanectví. Máte možnost se také přidat. Náš samostatný účet (s náklady pouze banky) je **001617440/ 2700**. Naše adresa je: Na Fišerce 18, 160 00 Praha 6, tel. 604566057, E-mail: jilek.lazarus@quick.cz; <http://web.katolik.cz/svlazar/>

Zpráva pro dárce

Do tohoto zpravodaje jsme vložili potvrzení o darech za rok 2007. Ne vše musí být v pořádku a ne všichni jste potvrzení dostali. U řady dárců stále nemáme adresy a nemuselo se nám vždy podařit vyluštit, komu dary připsat. Neváhejte se na nás obrátit s připomínkami a žádostmi. Rádi Vám vyjdeme vstříc.

FK

.....

**Kdo dává,
dostává,
mnohem víc
přijme...**

Sv. František z Assisi

.....

Poděkování dárcům

Srdečné díky těm, kteří přispěli převodem z účtu v říjnu, listopadu a prosinci:

Arnoštka Mičochová, Pavel Vachek, Daniela Nováková, Mgr. Miroslav Cano, Jarmila Kašpárková, Jana Březinová, Mgr. Petra Macíčková, Irena Pulicarová, Břetislav Novotný, Magdalena Knorková, MUDr. Magdalena Tr., Jazyková škola Tri-Angl, Jan Klement, Eva Bernardová, JUDr. Jiří Fleischer, Hana Grygarčíková, Anna Maixnerová, Eugenie Miškovská, Marie Radíková, Zdenka Boráková, P. Hubert Šula, Noela Frolková, Ludmila Běhanová, Pharm. Dr. Lubomír Vylíčil, Jana Binderová, Jan Blahuta, Martin Jiras, RNDr. Stanislav Beneda, Jana Světlá, Marie Utíkalová, Ivo Křížka, Jaroslav Záleský, Monika Zechovská, Josef Soukop, Jan Malý, Veronika Nováková, MUDr. Anna Velková CSc., Michael Macek, Tomáš Bayer, Hana Čermáková, Vladimír Kamas, Marie Zatloukalová, Jan Benda, Hana Borková, Růžena Benešová, Helena Třísková, Josef Zetík, Tomáš Bayer, Jan Brož, PhDr. Jana Mančalová, Dušan Zeman, Ing. Borek Tichý, Mariana Felnerová, Mgr. Bohumil Poláček, Radim Pipek, Mgr. Zdeněk Dubský, P. Josef Hádek, Mgr. Miroslav Cano, Vladimír Benák, Markéta Borová, Sylva Potůčková, Ing. Daniel Žingor, Josef Novák, Emilie Chocholoušková, Miroslav Machovský, Petr Jilek, Ing. Petr Wanderburg, Dagmar Heinzová, Krista Švejnová, Irena Fenclová, Jazyková škola Tri-Angl, Daniela Nováková, Mgr. Petra Macíčková, Jarmila Malá, Dušan Zeman, Olga Michalová, Jarmila Vávrová, Jiří Svacek, Miroslav Louman, Jan Klement, František Pavlásek, JUDr. Jiří Fleischer, František Matěj, Mgr. Miroslav Adlt, Jana Konečná, Eugenie Miškovská, Marie Radíková, Zdenka Boráková, Zdenka Chalupská, Ing. Stanislava Lužná, Jana Sarofinová, Ludmila Jehlíčková, Josef Hurbíš, P. Josef Šich, Štěpánka Klečková, Jaroslav Kašpářík, Jan Blahuta, Antonín Mareš, Ing. Arch. Stanislav Žalud, Mgr. Josef Pala, MVDr. Ladislav Košelka, Marie Utíkalová, Jaroslav Záleský, Ivo Křížka, Marie Andrllová, Monika Zechovská, Ladislav Radic, Radim Pospíšil, Hana Čermáková, Vladimír Kamas, Anna Polanská, Jan Malý, Veronika Nováková, MUDr. Anna Velková CSc., Rudolf Olšán, Tomáš Bayer, Marie Zatloukalová, Jan Benda, Hana Borková, Ludmila Běhanová, Jan Beránek, Mgr. Marie Dolejší, Tomáš Bayer, MUDr. Marie Rádlová, Mgr. Zdeněk Dubský, PhDr. Jana Mančalová, Mariana Felnerová, Ing. Borek Tichý, Dušan Zeman, Mgr. Bohumil Poláček, Ing. Ctibor Jareš, Jan Sedláček, Václav Hašek, Dobroslava Ondrová, Jitka Závodná, Jan Brož, ŘK farnost Hutisko, Rostislav Kulišan, Jaroslava Pupová, Petr Procházka, Ludmila Vopelková, JUDr. Vít Jiříček, Miloslava Dušková, Ludvík Petrásek, Ing. Vladimír Fajmon, Anna Polanská, Josef Večeřa, Vladimír Benák, Marie Krechleková, Markéta Borová, Ing. Daniel Žingor, Růžena Lidáková, MUDr. Ludmila Kopecká, Vlastislava Milerová, Magdalena Knorková, Ing. Jaroslav Branžovský, Jaroslava Novotná, Anna Kusálková,

Dr. Ludmila Martínková, Daniela Nováková, Ludmila Slušíková, Mgr. Petra Macíčková, Eliška Marečková, Marek Neustupný, Řkfarnost ?, Michal Cvingráf, Marie Rundová, MUDr. Josef Šíma, Václav Pikeš, Josef Pavlas, Ludmila Novobilská, Ludmila Běhanová, Ing. Antonín Pavlík, JUDr. Libuše Vicheřová, Celestina Klimešová, Jiří David, Ing. Jan Kureš, JUDr. Jiří Fleischer, Marie Chaloupková, Anna Kaštovská, Ing. Vít Kuba, Eugenie Miškovská, Marie Radíková, Zdenka Boráková, Ludmila Hoňková, Jiří Latiok, Anna Říhová, Jiří Mlejnek, P. Jan Kozár, P. Václav Málek, Jan Blahuta, Petr Marada, Václav Šenk, Radim Pospíšil, Jaroslav Boudný, Marie Fenclová, Stanislav Grubhofer, Josef Dolák, Jitka Černá, Dušan Zeman, Monika Zechovská, Jaroslav Záleský, Ivo Křížka, Veronika Nováková, MUDr. Anna Velková CSc., Lékárna U Naděje, Marie Utíkalová, Tomáš Bayer, Mgr. Marek Ocelka, Jan Malý, Hana Čermáková, Vladimír Kamas, Libuše Michalčíková, Tomáš Prnka, Marie Zatloukalová, Jan Benda, Hana Borková, Vladimír Fábík, Lesy ČR, Jiří Rýznar, Ondřej Fajmon, Anna Tomcová, Tomáš Bayer, Anežka Svitáková, Martin Kvapil, Veronika Doležalová, Stanislav Misa, Ilona Urbanová, Ing. Borek Tichý, Mariana Felnerová, Ing. Jan Kadlec, Dušan Zeman, Mgr. Bohumil Poláček, PhDr. Jana Mančalová, Mgr. Zdeněk Dubský, Josef Jebousek, Vladimír Letocha, Ing. Daniel Žingor, MVDr. František Reichel CSc., Dr. Josef Marek, Petr Brychta, Markéta Borová, Ing. Vojtěch Havlík, Jan Brož, Irena Pulicarová, Josef Olšák, Jana Hasalová.

Díky také všem, kteří přispěli dary poštovními poukázkami nebo jinak:

Marta Vojáčková, Bohumil Černík, P. Rudolf Adámek, P. Petr Dokládál, Anna Sokolová, Jiřina Krmelová, Štefan Belán, Emilie Koudelková, Marie Musilková, David Kučera, Otto Banko, A.+L. Šarišských, Jan Weinberger, Mgr. Dagmar Gottwaldová, F.+K. Poláškoví, Karel Dalata, František Cimprl, Vlasta Nováková, Jana Krajičková, Anežka Kovaříková, Helena Harasimová, Krista Valná, Františka Adamcová, Zdena Troblová, Václav Kytíl, Ing. Marie Matušová, Jan Ránčík, Jiří Soustar, Valerie Ritnošíková, Marie Kremláčková, Božena Kaniová, Jaroslava Mikulášková, Ludmila Pospíšilová, Jitka Hermannová, Václav Brich, Emilie Průchová, Františka Štefflová, Ludmila Kateřínková, Josef Kratěna, Aurelie Bervidová, Marie Bochnovičová, Marie Beková, Ilona Balavajderová, Jan Kozák, Hana Samková, Helena Brabencová, Ludmila Holubová, Karel Bečicka, MUDr. Marie Vrbová, Marie Košinová, Jaroslav Záleský, Zdenka Svobodová, Pavel Havíř, Smrčkovi, Jiřina Horáková, Marie Šimíčková, Eustacha Baďurová, Anežka Pavelková, Jana Hamingerová, Marie Knotková, Ondřej Lehovec, Přemysl Vaněk, Bohumila Pavlíková, Jiří Heřman, Věra Spisarová, Marie Landová, Marie Vašínová, Irena Schwarzová, Eliška Halačková, P. Alois Jargus, Alois Dopita, Jiří Škoda, Miroslav Kratochvíl, Hana

Baumruková, Karel Skříčka, Marie Sovadinová, Alžběta Procházková, Josef Lacko, Josef Soukup, Jarmila Payelcová, Václav Číhal(Ol), Václav Číhal(Přásl.), Gertruda Malchárková, Alois Remeš, Růžena Bartošová, Marie Křivková, Anna Zajícová, Petr Jelínek, Marie Konečná, Salesiáni Praha, Bohumila Ondráčková, Jan Jiříček, Anna Řezníčková, Marie Orlíková, Anna Pecháčková, Marta Vojáčková, Jiří Laube, Josef Smutný, Marie Mahdalová, Miloslava Nemravová, Jiří Ondruš, Eliška Zapletalová, Šárka Pospěchová, Anna Šubrtová, Jana Marková, Štefan Belán, Zdenka Peřinová, Richard Pastor, Emilie Horská, Gabriela Zemánková, Zdenka Bílková, Věra Kolihová, Jana Šandrejová, Petr Klein, Anežka Kovaříková, Ing. Ludmila Johnová, Adolf Vondrášek, Milan Gajdoš, Josef Sedlák, MUDr. Alois Šamárek, Miroslav Valíček, Jaroslava Holá, Josef Kopecký, Ludmila Stillová, Pavel Říčan, Emilie Ježková, Františka Evanžinová, Jana Krajičková, Jiřina Vaňková, Ladislav Zapletal, Jolana Žiklová, Marie Šeligová, P. Jan Vidlák, Markéta Mrkvová, Sestry Navštívení P. Marie-Kroměříž, Karel Zakopal, Ludmila Mazurová, Zdeněk Řezníček, Markéta Mrkvová, Ing. Marie Rumlová, Milada Kurečková, E.+J. Tojšlovi, Drahomíra Voláková, Jaromír Štván, Rudolf Prandner, Marie Kočalková, Petr Záleský, Vlasta Vlastníková, Ludmila Šarišská, Růžena Melasová, Martina Michálková, Mgr. Josef Vlček, Marie Cabišková, Sekulární Institut-Dílo sv. Zdislavy, Václav Krpeš, Marta Železná, Věra Písaříková, Jiřina Šmejkalová, František Čápek, Ludmila Doležalová, Jiřina Horáková, Anděla Jargusová, Ctírad Trávníček, Eva Slámová, Tamara Mužíková, Běla Holečková, Zuzana Benešová, Marta Veverová, Marta Kastnerová, František Šumbera, Františka Chutná, Zdenka Kunzová, Marie Knotková, Nina Aubrechtová, Josef Bublán, Libuše Kampasová, JUDr. Jiří Karas, František Bláha, Irena Schwarzová, Řkfarnost Bohdalov, Marie Appeltová, Marie Šimíčková, Sestry sv. Kříže-N. Horka, Bohumila Pavlíková, Jiřina Zemanová, Marie Héléová, Mojmír Pospíšil, Zuzana Brázdová, Ludmila Pospíšilová, Jaroslav Záleský, Jan Knos, Resmija Štiberová, Jana Pavlíčková, Radek Rachůnek, Hana Baumruková, Emilie Koudelková, Stanislav Vaněk, Eliška Zapletalová, Jaroslava Mikulášková, Marie Páralová, Marta Hessonová, Emilia Průchová, Karel Zámečník, Božena Jašková, Josef Stoklásek, Ing. Karel Lavický, Eliška Halačková, Jana Eyerová, Alena Marková, Drahomíra Budinská, Alena Hejzlarová, Josef Šmerda, Marie Radilová, Mgr. Marcela Uhrová, Ing. Cyril Brázda, Milena Chladová, Iva Sasková, Jiřina Pýchová, Ing. Otakar Kopecký, Dana Hájková, Ludmila Čekovská, Anna Tomková, Václav Číhal, Jan Tomek, Matylda Kuchařová, Julie Výmola, Růžena Holíková, Marie Polcrová, Vladimír Polcar, Luděk Vondrák, Zdenka Cingálková, Marie Pouličková, Julie Přikrylová, Eva Kolářová, Růžena Bartošová, Věra Frydrychová, Stanislav Schneider, P. Vladimír Born, Aurelie Bervidová, Marie Kadlecová, Oldřich Přecechtěl, David Plásek, Marie Skotnicová, Bořivoj Ptáček, Marie Ludvíková, Olga Košátková, Jana Šandrejová, Marie Zelbová, Růžena Horáková, Marie Vágnerová, Marie Jelín-

ková, P. Pavel Zíbal, Jindřich Caletka, Hana Kadeřábková, Václav Schneider, Františka Ickertová, Václav Grym, Radek Doležel, Jarmila Krajičková, Zdeněk Hanzl, Martin Hlaváček, Jaroslava Vomeřlová, Přemysl Vaněk, František Hradil, Marie Pilná, Anna Zbranková, PhDr. Jolana Poláková, Marie Tefrová, Marie Blechová, Vojtěch Hána, Zdena Plecháčová, Marie Vítová, Josef Šilhavý, Renata Gáborová, Vlasta Skramušská, Anežka Drábečková, Jaromír Skotnica, Ludmila Tedeschi, Libuše Dostálková, Jitka Hermannová, Ladislav Zapletal, Růžena Stránská, Ludmila Zítková, Jana Marková, Pavel Škoda, Ludmila Moraavcová, Dr. Bernarda Dvořáková, Marie Matušková, Anna Klimková, Věra Brabencová, Miroslav Valíček, Jana Krajičková, Sedmíkovi, Richard Szentiványi, Marie Popková, Helena Mindáková, Dr. Alois Beránek, Zdeněk Kuráň, F.+K. Poláškoví, Marie Košárková, Anežka Kovaříková, Jarmila Bergerová, František Vaněk, Krista Valná, Libuše Bendová, Josef Wimmer, Josef Jíra, Juraj Gondorčín, Maria Melicherová, Jana Tichá, Anežka Vavřková, Řkfarnost Zbraslav u Brna, Jitka Lišková, Martin Hlaváček, Anna Ondříčková, Miluše Procházková, Marie Orlíková, Ing. Pavel Havíř, Jindřiška Dreslerová, Marie Trundová, Evžena Zbytovská, Růžena Purkrábková, Marie Procházková, Miroslav Kratochvíl, Marie Hunčová, Chrudinovi, A. Novotná, Markéta Mrkvová, Milada Chládková, Zdenka Chalupská, Jarmila Domešová, Oldřiška Vojáčková, Drahomíra Špalíková, Vlasta Větovská, Mgr. Jindřich Kozák, Václav Brich, Vlasta Vránová, Marie Kotková, Jiří Hořínek, Uršula Dřevjaná, František Matocha, František Kettner, Miloslava Protivová, Václav Kytíl, Josef Kratěna, Dr. Jan Balhar, Jana Krajičková, Marta Stöhrlová, Růžena Buchtová, František Matoušek, Marie Šeligová, Anna Gebauerová, Jiřina Janoušková, Jana Zázvorková, František Arazim, Marie Sedláčková, Ludmila Holubová, Jaroslav Januška, Miloslava Zlatušková, MUDr. Tomáš Kuběna, Karel Dudek, Jiřina Horáková, Eva Hublarová, Anežka Sucháčková, Marie Brožová, Marie Očenášková, Helena Holcová, Lenka Pavlovská, M.+J. Smrčkovi, Marie Mácová, Marie Šimíčková, Eustacha Baďurová, Jaroslav Záleský, Vítězslav Kostrhoun, Marie Šouláková, Anežka Nováková, Jana Konečná, Ladislav Pospíšil, Metoděj Štajnar, Milan Geiger, Marie Landová, Resmija Štiberová, A.+B. Julinovi, Dagmar Fešárková, Jana Eyerová, Marie Černohlávková, Petr Čapek, Petr Pipek, Josef Vala, Řkfarnost ?, Eva Procházková, Olga Mrkvová, Marie Sovadinová, Barbora Sučeká, František Brůna, Mgr. Marcela Uhrová, Vladimír Benák, Věra Tahalová, Jan Krutský, Vilma Růžičková, Julius Zástěra, Gabriel Juchelka, Jarmila Bergerová, Matylda Kuchařová, Marie Zemčíková, Alois Dopita, Miroslav Maršálek, Alois Vančík, Štefan Belán, Vladimír Stanzel, Josef Stolař, Helena Bičanová, Jana Solanská, Marta Holubová, Jaroslava Podestátová, Václav Grym, Karel Zakopal, Martin Lexa, Eva Oravová, Vlastislav Duda, Jiří Kosterá.

Děkujeme také všem, kteří nechtějí být uváděni nebo jejichž jména nebyla čitelná nebo jsou dárči anonymní

Křesťanská mezinárodní solidarita

P. O. Box 8
750 11 PŘEROV
CZECH REPUBLIC

O.P.

P.P.
708 03/2002
751 51 Přerov 1

Prosba

Dárci a příznivci, kteří posílají svůj peněžní dar poprvé, ať laskavě oznámí svou adresu. Vedení CSI děkuje za porozumění.

Křesťanská mezinárodní solidarita (CSI) je dobrovolné neziskové sdružení lidí, kteří chtějí nenásilným způsobem diplomatickými prostředky pomáhat hájit právo na vyznání tak, jak je to vyhlášeno ve Všeobecné deklaraci lidských práv OSN, zvláště ve Článku 18.

Potřebné spojení na Křesťanskou mezinárodní solidaritu:

Křesťanská mezinárodní solidarita - CSI
P. O. Box 8
750 11 Přerov

Tel: 581 203 438

e-mail: csi@csi-cr.cz

Internet: www.csi-cr.cz

Bankovní spojení:

ČSOB Československá obchodní banka
č.ú. 0278125043 / 0300

Úkoly CSI mohou být:

- modlitba za pronásledované křesťany
- psaní protestních dopisů patřičným politikům a úřadům
- sbírání podpisů ve prospěch pronásledovaných
- psát dopisy vězněným a jejich rodinám
- podle možnosti poskytovat hmotnou podporu jednotlivým případům
- působit na vládu a politiky, aby se Česká republika na mezinárodním poli zastávala pronásledovaných křesťanů
- přinášet zprávy v médiích o pronásledovaných křesťanech a o činnosti CSI
- organizovat prosebné společné modlitby
- finanční podpora

Přetisk textů tohoto zpravodaje je možný s udáním pramene. Vydává Křesťanská mezinárodní solidarita (CSI) jako zpravodaj pro vnitřní potřebu.

Za redakci a úpravu zpravodaje zodpovídají
Ing. František Kopečný a Julius Kahanec

MK ČR E 12619

Tisk EURO-PRINT Přerov s.r.o.

Podávání novinových zásilek povoleno Dohodou o podávání poštovních zásilek OBCHODNÍ PSA-NÍ č. 708 03/2002 ze dne 13. 12. 2001.